

Arrest

nr. 279 734 van 3 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Anton Rombaut
Dorpsstraat 91
2221 BOOISCHOT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. Haegeman, die *loco* advocaat A. Rombaut verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. Schreurs, die *loco* advocaat E. Matteredne verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn en afkomstig uit Gaza, is volgens haar verklaringen op 2 oktober 2022 op het Belgische grondgebied aangekomen samen met haar partner waarmee zij religieus gehuwd is en hun minderjarige dochter.

1.2 Verzoekster dient, net zoals haar partner, op 3 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3 Op 20 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S.
voornaam: N. K A
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Gaza
nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw S. N.K. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Palestina verklaart te zijn, diende op 03.10.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde daarbij een kopie van haar paspoort met nummer 5058759, afgegeven op 17.02.2020 en geldig tot 16.02.2025, voor. De betrokkene verklaart dat haar originele paspoort in beslag werd genomen door de Zweedse instanties. De betrokkene werd bij haar verzoek om internationale bescherming vergezeld door haar partner (D., L. I. N.; M; °24/12/1995; Gaza, Palestina), die terzelfder tijd een verzoek indiende, en hun minderjarige dochter (S., J.; °12/11/2021; Svenljunga, Palestina).

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zweden op 14.02.2018.

Op 05.10.2022 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De betrokkene verklaart dat zij religieus gehuwd is met L. I. N. D. en samen met hem een minderjarige dochter (J. S.) heeft. Zij verklaart verder drie broers en een zus in Zweden te hebben wonen, alsook een zus te hebben die in België in een opvangcentrum zou verblijven. De betrokkene verklaart dat zij in 2015 Palestina verliet voor Egypte. Zij verbleef twee jaar in Egypte en reisde dan door naar Turkije. De betrokkene verklaart een 4-tal maanden in Turkije te hebben verbleven en dan naar Griekenland te zijn vertrokken. Na een maand in Griekenland te hebben verbleven nam de betrokkene het vliegtuig naar Zweden. De betrokkene verklaart vier jaar in Zweden te hebben gewoond en er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Dit verzoek zou echter in augustus 2020 geweigerd zijn geweest en dus besloot de betrokkene naar België te trekken. Op 01.10.2022 nam zij een vliegtuig naar Denemarken dat daar diezelfde landde. Vervolgens reisde de betrokkene door Duitsland om België te bereiken. Zij kwam aan in België op 02.10.2022.

Op 06.10.2022 werden de Zweedse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene en haar minderjarige dochter. Een afzonderlijk verzoek werd op diezelfde dag overgemaakt voor de partner van de betrokkene. Op 17.10.2022 stemden de Zweedse instanties in met het verzoek m.b.t. de betrokkene en haar dochter en op 12.10.2022 stemden ze in met het verzoek m.b.t. de partner van de betrokkene.

In de zaak C-63/15 d.d. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het HvJ-EU dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening 604/2013 verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan haar verzoek in België diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Zweden in.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De betrokkene verklaart evenwel een zus in België te hebben. Verordening 604/2013 bevat een aantal artikels met betrekking tot gezinsleden die internationale bescherming genieten en gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken, respectievelijk de artikels 9 en 10. Artikel 9 stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker internationale bescherming geniet en is toegelaten voor een verblijf in een lidstaat, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. Artikel 10 stelt dat wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De meerderjarige betrokkene is echter geen "gezinslid" van haar zus, zoals gedefinieerd in artikel 2.g van Verordening 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Verder bevat Verordening 604/2013 een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijkheid van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt verder dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij haar/zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer/zus of ouder of indien dat kind, die broer/zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer/zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Er werd geen band van afhankelijkheid aangetoond waardoor de toepassing van deze bepaling evenmin aan de orde is. De Zweedse instanties erkenden hun verantwoordelijkheid op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 en stemden in de betrokkene over te nemen. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid toekomt aan Zweden en dat er in dit geval sprake is van een correcte toepassing van de verantwoordelijkheids criteria voorzien in Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Zweden is partij bij de Conventie van Genève van 1951 zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming verder aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij/hij internationale bescherming vraagt en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat zij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zij las dat België de rechten van het kind het meest respecteert. Zij uit verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat zij bang is dat ze haar kind zullen afnemen en dat zij en haar gezin gedeporteerd zullen worden naar Palestina.

De Zweedse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”, hetgeen betekent dat haar verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitel kreeg inzake haar beroep.

We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming voor de betrokkene door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat de Zweedse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan haar verzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement” impliceert herhalen we dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Wij herhalen verder dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij/hij internationale bescherming vraagt en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Een recente en betrouwbare bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Zweden (Martin Nyman, “Asylum Information Database –Country Report – Sweden”, laatste update op 10.06.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het AIDA-rapport meldt dat personen die aan Zweden worden overgedragen en wiens verzoek reeds het voorwerp van een finale afwijzing uitmaakte bij aankomst normaliter in detentie geplaatst worden (“Dublin returnees with a final negative

decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal.”, pagina 45). We wensen hieromtrent te herhalen dat het enkele feit dat maatregelen genomen worden om verwijdering van het grondgebied te faciliteren op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt. Dit maakt immers deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Personen wiens (navolgend) verzoek nog hangende is worden in opvangcentra geplaatst in afwachting van de finale beslissing omtrent hun verzoek (“If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case”, pagina 45).

Mocht de betrokkene na overdracht besluiten opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden, dan zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). De toegang van indieners van een navolgend verzoek tot de opvangstructuren en tot materiële bijstand wordt in Zweden beperkt (zij hebben bijvoorbeeld niet langer recht op gesubsidieerde gezondheidszorg of medicatie). Zij blijven echter in ieder geval recht hebben op spoedeisende gezondheidszorg (“Restricted access to reception conditions are also applied to subsequent applicants” en “Although they always have the right to emergency health care”, pagina 72). Verder is het zo dat Zweden gebruik maakt van zogenaamde “vertrekcentra” waarin personen die akkoord gingen met vrijwillige terugkeer en/of Dublingevallen worden opgevangen. Het terugkeerproces werd in 2020 bovendien aangepast om ervoor te zorgen dat afgewezen asielzoekers in een vroeger stadium naar dergelijk centrum konden worden overgebracht (“The Migration Agency also operates “departure centres” for persons who have agreed to voluntary departure to the home country or Dublin cases. In 2020, the return process was adjusted so that rejected asylum seekers could move to a departure centre at an earlier point”, pagina 77). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeken van personen die terugkeren in het kader van de Dublin-procedure niet op dezelfde wijze worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Zweden niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek zullen volgens het AIDA-rapport niet verwijderd worden van het grondgebied zolang de bevoegde instanties niet hebben beslist of het navolgend verzoek opnieuw dient onderzocht te worden, of zolang nog geen finale beslissing werd genomen over het navolgend verzoek (“The refusal of entry or expulsion order may not be enforced before the Migration Agency has decided on the question of whether there will be a re-examination or, if such re-examination is granted, before the question of a residence permit has been settled by a decision that has become final and non-appealable.”, pagina 62). Tegen deze beslissing is overigens steeds beroep mogelijk (pagina 62-63).

De betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren en vermeldt evenmin gezondheidsproblemen wat betreft haar kind. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat in geval van de betrokkene of in dat van haar kind sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat spoedeisende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming wettelijk gewaarborgd is in Zweden (pagina 83). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zweden niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zweden geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Opdat het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing gerechtvaardigd is, moet de verzoekende partij aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste wordt vermoed in het geval van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, met name wanneer de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet wordt vastgehouden en er tot op heden geen beslissing tot vasthouding werd betekend en dat geen datum van repatriëring werd vastgesteld. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd door verwerende partij en ook erkend door de advocaat van verzoekster.

Op de vraag of er in die omstandigheden nog sprake is van het uiterst dringende karakter van de vordering, schikt de advocaat van verzoekster zich naar de wijsheid.

Het betoog in het verzoekschrift - onder verwijzing naar de paragraaf in de kennisgevingsakte waarin wordt gesteld dat slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging wordt overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn van 10 dagen of na het UDN-verwerpingsarrest - dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor verzoekster en haar gezin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou betekenen, betreft de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, maar niet het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing. Met dit betoog toont verzoekster niet aan dat *in casu* de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is geworden.

In deze omstandigheden moet worden besloten dat het uiterst dringende karakter van de vordering thans niet voorhanden is. Het hoogdringend karakter van de vordering wordt niet aangetoond. Aangezien niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden, volstaat de vaststelling hierboven om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

K. POLLET